

dette paa forhaand granske af en saagkyndig myndighed, for at denne, om den dertil finder grund, kan advare publikum mod selskabet. Under vore overvejelser paa dette punkt er vi imidlertid komne til den overbevisning, at der i virkeligheden ikke er nogen skjærende modsætning mellem det danske og det svenske udfasts koncessionsprincip og publicitetsprincipet, saaledes som dette i det norske udfast er formet. Thi vi kan ikke finde andet end, at en af en offentlig myndighed paa forhaand udstedt advarsel til publikum mod at indlade sig med et begyndende selskab praktisk taget vil være ensbetydende med, at selskabet negtes tilladelse til at træde i virksomhed. Under disse omstændigheder har vi da fundet at burde slutte os til den ordning, som med rene og ihdelige ord siger, hvad der skal være meningen. At der ved en saadan ordning skulde kunne opstaa nogen fare for, at et selskab paa grund af snevershyt opfatning hos vedkommende offentlige myndighed eller paa grund af andre, muligens mindre hæderlige motiver hos denne skulde kunne hindres fra at komme istand, kan neppe være at befrygte i noget af de tre nordiske lande med deres vaagne offentlige kritik. Særlig turde det være værd at fremhæve, at den samme betragtning, som har ledet til i Norge og Sverige at gjøre sparebankvirksomhed afhængig af offentlig autorisation, formentlig maa medføre, at en lignende ordning ogsaa træffes, forsaavidt angaar livsforsikringsvirksomhed. Thi det kan jo ikke nægtes, at ogsaa livsforsikrings-selskaberne i en overmaade vid udstrækning forvalter publikums sparepenge.

Den tilladelse, som selskabet saaledes maa forstaa sig, har vi da ment burde meddeles i Norge og Sverige af kongen og i Danmark af indenrigsministeren. I samtlige tre lande antages tilladelsen først at burde meddeles, efterat en saagkyndig Myndighed har faaet anledning til at udtale sig om sagen. Hvad der skal være det afgørende for meddelelse eller negtelse af tilladelse, maa da først og fremst være det resultat, som maatte vise sig at fremgaa af en nærmere undersøgelse af det finansielle og tekniske grundlag, hvorpaa selskabets virksomhed er tænkt baseret.

Imidlertid er det ikke vor mening, at det ubetinget bør være overladt til vedkommende myndigheds eget frie skøn at trække grænsen nedad for, hvad der i finansiell henseende skal kunne anses som forsvarligt. For gensidige selskaber kan der vistnok ikke gives nogen bindende regel i denne henseende; her kan det kun i hvert enkelt tilfælde sees hen til, om selskabet paa forhaand er sikret saa mange forsikringer, at disse med hensyn til saavel antal som beløb maa anses tilstrækkelige i forhold til arten og omfanget af den paatænkte virksomhed og, forsaavidt selskabet er stiftet med garantifond, tillige i forhold til dets størrelse. For aktieselskaber stiller sagen sig derimod anderledes. Ikke alene kan det efter vor opfatning fordras, at aktiekapitalens størrelse skal være fastsat under hensyn til arten og omfanget af den virksomhed, som selskabet tilsigter at drive, men vi mener tillige, at der for disse selskaber baade kan og bør opstilles en minimumsgrænse, under hvilken et selskab overhovedet ikke maa komme, om det skal kunne opnaa tilladelse. Denne grænse har vi ment at kunne sætte saaledes, at efter det svenske udfast aktiekapitalen, som i Sverige altid maa være fuldt indbetalt, og efter det norske og danske udfast den indbetalte del af aktiekapitalen mindst skal udgøre et beløb, der svarer til 25 gange den højeste forsikringssum, som selskabet ved begyndelsen af sin virksomhed skal kunne overtage paa enkelt risiko uden genforsikring, eller, om denne beregningsmaade skulde føre til en mindre sum end kr. 100,000, da mindst denne sidstnævnte sum.

Som en næstergivelig betingelse for, at tilladelse skal kunne meddeles, har vi derhos troet at burde foreskrive i det norske og det danske udfast, at der paa hver aktie skal være indbetalt mindst en fjerdedel af dens paalydende beløb, og i det svenske udfast, at det beløb, som en aktieer maatte have forbundet sig til i tilfælde at tilskyde udover aktien, ikke maa udgøre mere end tre gange dennes beløb, ligesom vi ogsaa har fundet at burde foreskrive, at ingen i dette sidstnævnte tilfælde eller — efter det norske og danske udfast — i tilfælde, hvor aktiekapitalen ikke er fuldt indbetalt, maa være parthaver for mere end 5 pct. af aktiekapitalen.

Ved siden af det saaledes nævnte har vi ogsaa fundet i enkelte andre retninger at burde opstille endel næstergivelige Betingelser for, at et selskab skal kunne faa tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed. Foruden at vi har indtaget paabud om, at vedkommende selskabs vedtægter nødvendigvis skal indeholde en række bestemmelser, som kan sikre en betryggende forretningsdrift, har vi ogsaa troet at burde foreskrive, at i aktieselskaber skal samtlige aktier lyde paa navn. Selv om der intet mere skulde være at fordras hos aktieeierne, vil det formentlig i et livsforsikrings-selskab, som efter nogen tids virksomhed regelmæssig vil forvalte andres penge i en udstrækning, som langt overstiger, hvad aktieeierne har indstødt, være af stor interesse at vide, hvem det er, som til enhver tid har i